

Broń palna w celu kolekcjonerskim – poradnik praktyczny

Powszechnie uważa się, że zdobycie pozwolenia na broń graniczy z cudem. Pogląd ten pozostał jeszcze z czasów, kiedy policja uznaniowo decydowała na podstawie złożonych dokumentów i różnych opinii czy pozwolenie wydać czy odmówić. Jednak sytuacja uległa zmianie po nowelizacji ustawy o broni i amunicji, która teraz jednoznacznie precyzuje kto i po spełnieniu jakich warunków otrzymuje pozwolenie na posiadanie broni. Zapraszamy do przeczytania praktycznego poradnika jak zdobyć pozwolenie na broń w celach kolekcjonerskich, przygotowanego przez Andrzeja Turczyńskiego, adwokata i prezesa Ruchu Obywatelskiego Miłośników Broni.

1 Z dniem wejścia w życie zmian w ustawie o broni i amunicji uchwalonych w styczniu 2011 roku, zlikwidowana została uznaniowość organów Policji, a przepisy ustawy o broni i amunicji zliberalizowano. Art. 10 ust 1 ustawy o broni i amunicji stanowi: Właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni. Zgodnie z art. 10 ust 2 pkt 6 pozwolenie na broń wydaje się w szczególności w celach kolekcjonerskich.

2 W ustawie jednoznacznie opisana jest ważna przyczyna posiadania broni w celu kolekcjonerskim. Ważną przyczyną posiadania broni w celu kolekcjonerskim, jest udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze kolekcjonerskim (art. 10 ust 3 pkt 5 ustawy o broni i amunicji). Udokumentowane, czyli stwierdzone dokumentem. W praktyce dokumentem tym jest zaświadczenie pochodzące od osób uprawnionych do działania w imieniu stowarzyszenia, opatrzone pieczęciami stowarzyszenia, stwierdzające członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze kolekcjonerskim. Takie zaświadczenie powinno stanowić załącznik do podania o wydanie pozwolenia na broń, wraz z dokumentami stowarzyszenia, dowodzącymi kolekcjonerskiego charakteru stowarzyszenia. W dalszej części wskażę co decyduje o tym czy stowarzyszenie posiada charakter kolekcjonerskim i jakie dokumenty stowarzyszenia powinny stanowić załącznik do podania o wydanie pozwolenia na broń.

3 Ustawa o broni i amunicji jednoznacznie opisuje co oznacza, że wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. W przepisie art. 15 ust 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji zostało to opisane w sposób negatywny, tj. wskazano kto pozwolenia i z jakiego powodu otrzymać nie może. Zgodnie z tym przepisem pozwolenia na broń nie wydaje się osobom stanowiącym zagrożenie dla siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego: a) skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, b) skazanym prawomocnym orzeczeniem sądu za nieumyślne przestępstwo: – przeciwko życiu i zdrowiu, – przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia. Wyliczenie przestępstw jakie powodują skutek w postaci zakazu otrzymania pozwolenia na broń jest wyczerpujące. Oznacza to, że skazanie za wykroczenie (czyn zabroniony opisany w

kodeksie wykroczeń i wielu innych ustawach, nie będący przestępstwem) oraz skazanie za inne niż opisane przestępstwo, nie powoduje skutku w postaci zakazu otrzymania pozwolenia na broń. Zatarcie skazania za przestępstwo kiedyś popełnione powoduje to, że skazanie uznaje się za niebyłe. Mówi o tym art. 106 kodeksu karnego (Z chwilą zatarcia skazania uważa się je za niebyłe; wpis o skazaniu usuwa się z rejestru skazanych.) Jest to oczywiście domniemanie prawne, którego jednak obalić się nie da. Z momentem zatarcia skazania osoba, która zamierza ubiegać się o pozwolenie na broń, traktowana jest jak osoba niekarana. Tym samym przez prawo uznana jest za osobę, która nie stanowi zagrożenia dla siebie, porządku i bezpieczeństwa publicznego, w rozumieniu przepisów ustawy o broni i amunicji. Spotkałem się z przypadkami, że organy Policji powoływały się na zatarte skazanie, nawet przytaczały treść uzasadnienia wyroku skazującego za zatarte przestępstwo. Jest to działanie niezgodne z prawem, naruszające art. 15 ust 1 pkt 6 ustawy o broni i amunicji oraz art. 106 kk. Mimo, że w sprawie pozwolenia na broń, nie stosujemy przepisów karnych, to art. 106 kk jest przepisem powszechnie obowiązującego prawa i dotyczy sytuacji człowieka, co do którego nastąpiło zatarcie skazania. Art. 106 kk ma zastosowanie także w postępowaniu administracyjnym w tym zakresie, że poleca on każdemu, także organom Policji, traktować skazanie, co do którego nastąpiło zatarcie, jako niebyłe. Skazanie uznane za niebyłe wykreślane jest z Krajowego Rejestru Karnego i karta karna nie zawiera informacji o skazaniu.

4 W ustawie o broni i amunicji, poza koniecznością wykazania ważnej przyczyny posiadania broni w celu kolekcjonerskim oraz koniecznością wykazania tego, że wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla siebie, porządku i bezpieczeństwa publicznego, opisane są inne okoliczności, których zaistnienie powoduje niemożność uzyskania pozwolenia na broń. Okoliczności te opisane są zasadniczo w art. 15 ustawy o broni i amunicji. Pozwolenia na broń nie wydaje się osobom: 1) niemającym ukończonych 21 lat, 2) z zaburzeniami psychicznymi, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, lub o znacznie ograniczonej sprawności psychofizycznej; 3) wykazującym istotne zaburzenia funkcjonowania psychologicznego; 4) uzależnionym od alkoholu lub od substancji psychoaktywnych; 5) nieposiadającym miejsca stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

5 Wiek 21 lat to wiek minimalny, od którego możliwe jest otrzymanie pozwolenia na broń. Od tej zasady są dwa wyjątki, które dotyczą pozwolenia w celu sportowym i łowieckim. Sporo wnioskodawców występuje o pozwolenie na broń sportową w celu kolekcjonerskim. Moim zdaniem niczego to nie zmienia i dla otrzymania pozwolenia na broń palną w celu kolekcjonerskim wymagane jest ukończenie 21 lat. Jedynie w przypadku występowania o pozwolenie na broń w celu sportowym, możliwość obniżenia wieku do 18 lat może nastąpić.

Miejsce stałego pobytu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej określić chyba najprościej można jako miejsce przebywania na stałe. Należy zwrócić uwagę na to, że ustawa o broni i amunicji nie posługuje się miejsce zamieszkania, zatem pojęciem z prawa cywilnego rozumianego jako miejscowość, w której osoba fizyczna przebywa z zamiarem stałego pobytu. Ustawa o broni i amunicji posługuje się pojęciem *miejsce pobytu*. Miejsce pobytu występuje na gruncie ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. o ewidencji ludności i dowodach osobistych. Art. 6 ust 1 ustawy o ewidencji ludności i dowodach osobistych, stanowi, że pobytem stałym jest zamieszkanie w określonej

miejsowości pod oznaczonym adresem z zamiarem stałego przebywania. Zatem miejscem pobytu jest konkretny adres, pod którym wnioskodawca przebywa. Adres ten ewidencjonowany jest przez właściwą gminę, a odzwierciedlony w dowodzie osobisty. Miejsce stałego pobytu dowodzić można przy pomocy dowodu osobistego, bądź to zaświadczenia o zameldowaniu. Organy Policji w zasadzie honorują kopie dowodów osobistych, dokonując jednocześnie sprawdzenia we własnych systemach komputerowych, zaś w przypadku podań o pozwolenie na broń rozpoznawanych przez oddziały Żandarmerii Wojskowej, od wnioskodawców wymaga się zaświadczenia o zameldowaniu. Zaświadczenie, po uiszczeniu opłaty skargowej w wysokości 17 zł do właściwej gminy, wydawane jest od ręki.

6 W art. 15 ust 9 ustawy o broni i amunicji znajduje się delegacja ustawowa dla ministra właściwego do spraw zdrowia do określenia czym są z zaburzenia psychiczne oraz istotne zaburzenia funkcjonowania psychologicznego. W rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 23 grudnia 2005 r. w sprawie wykazu stanów chorobowych i zaburzeń funkcjonowania psychologicznego wykluczających możliwość wydania pozwolenia na broń i rejestracji broni (Dz. U. 2006 nr 2 poz. 14). W rozporządzeniu tym wskazane są następujące stany chorobowe oraz istotne zaburzenia funkcjonowania psychologicznego: 1) organiczne zaburzenia psychiczne włącznie z zespołami objawowymi; 2) zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych, z wyłączeniem palenia tytoniu; 3) schizofrenia, zaburzenia typu schizofrenii (schizotypowe) i urojeniowe; 4) zaburzenia nastroju (afektywne); 5) zaburzenia nerwicowe lękowe, obsesyjno-kompulsyjne, dysocjacyjne, pod postacią somatyczną; 6) przewlekająca się reakcja na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne; 7) przewlekłe zaburzenia behawioralne związane z zaburzeniami fizjologicznymi i czynnikami fizycznymi z wyłączeniem dysfunkcji seksualnych niespowodowanych zaburzeniem organicznym ani chorobą somatyczną; 8) zaburzenia osobowości; 9) zaburzenia nawyków i popędów; 10) zaburzenia preferencji seksualnych (transwestytyzm fetyszystyczny, ekshibicjonizm, oglądactwo, pedofilia, sadomasochizm); 11) upośledzenie umysłowe; 12) całościowe zaburzenia rozwojowe; 13) zaburzenia zachowania i emocji rozpoczynające się zwykle w dzieciństwie i wieku młodzieńczym.

Badanie psychologiczne osoby ubiegającej się obejmuje w szczególności określenie poziomu rozwoju intelektualnego i opis cech osobowości, z uwzględnieniem funkcjonowania w trudnych sytuacjach, a także określenie poziomu dojrzałości społecznej tej osoby. Zakres badania psychologicznego może zostać rozszerzony, jeżeli psycholog przeprowadzający badanie, uzna to za niezbędne do prawidłowego określenia sprawności psychologicznej osoby badanej. Psycholog upoważniony, na podstawie wyników badań, wydaje orzeczenie psychologiczne. Orzeczenie psychologiczne stanowi podstawę do wydania pozwolenia na broń przez okres 2 miesięcy od daty wydania orzeczenia. Orzeczenie psychologiczne psycholog upoważniony wystawia z kopią; oryginał orzeczenia otrzymuje osoba badana, a w przypadku negatywnego orzeczenia sporządza się drugą kopię, którą przekazuje się właściwemu organowi Policji.

Badania lekarskie osoby ubiegającej się o pozwolenie na broń obejmują ogólną ocenę stanu zdrowia, ze szczególnym uwzględnieniem układu nerwowego, stanu psychicznego, stanu narządu wzroku, słuchu i równowagi oraz sprawności układu ruchu, badania specjalistyczne i pomocnicze zlecone przez lekarza

przeprowadzającego ogólną ocenę stanu zdrowia w tym badanie przez lekarza psychiatrę, badanie przez lekarza okulistę, konsultacje innych lekarzy specjalistów i badania pomocnicze, które lekarz uzna za niezbędne w wyniku przeprowadzonej oceny stanu zdrowia. Lekarz, na podstawie wyników badań wydaje orzeczenie lekarskie. Orzeczenie lekarskie lekarz wystawia z kopią; oryginał orzeczenia otrzymuje osoba badana, a w przypadku negatywnego orzeczenia sporządza się drugą kopię, którą przekazuje się właściwemu organowi Policji. Orzeczenie lekarskie stanowi podstawę do wydania pozwolenia na broń przez okres 2 miesiące od daty wydania orzeczenia.

Od orzeczenia lekarskiego lub orzeczenia psychologicznego przysługuje odwołanie wnoszone na piśmie. Odwołanie przysługuje osobie ubiegającej się oraz właściwemu organowi Policji. Osoba ubiegająca się wnosi odwołanie wraz z jego uzasadnieniem w terminie 30 dni, a właściwy organ Policji w terminie 45 dni, od dnia otrzymania orzeczenia. Odwołanie wnoszone jest za pośrednictwem lekarza lub psychologa, którzy wydali orzeczenie, do jednostki badawczo-rozwojowej, wymienionej najbliższej ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się lub siedzibę Policji – w przypadku badania lekarskiego, do psychologa wyznaczonego przez właściwego wojewodę – w przypadku badania psychologicznego. Powtórne badanie przeprowadza lekarz jednostki badawczo-rozwojowej lub psycholog, w terminie nie dłuższym niż 30 dni – licząc od dnia otrzymania odwołania. Orzeczenie lekarskie lub psychologiczne wydane w trybie odwołania jest ostateczne.

Zaświadczenie lekarskie i psychologiczne stwierdzające, że wnioskodawca nie należy do osób opisanych w art. 15 ust 1 pkt 2 – 4 ustawy o broni i amunicji, stanowić powinno załącznik do podania o wydanie pozwolenia na broń. Nieprzedstawienie zaświadczenia skutkuje obowiązkiem nałożonym na organ policji odmówienia wydania pozwolenia na broń (art. 17 ust 4 ustawy o broni i amunicji). Orzeczenie lekarskie i psychologiczne stanowi podstawę do wydania pozwolenia na broń przez okres 2 miesiące od daty wydania orzeczenia, w tym znaczeniu że w okresie 2 miesiące od momentu wydania tego zaświadczenia trzeba złożyć podanie o wydanie pozwolenia na broń. Przekroczenie terminu 2 miesiące do złożenia podania, powoduje konieczność uzyskania nowego orzeczenia lekarskiego lub psychologicznego. Złożenie podania o broń w okresie dwóch miesiące od dnia wydania orzeczeń i upływ terminu dwumiesięcznego od dnia wydania w trakcie trwającego już postępowania o wydanie pozwolenia na broń, nie powoduje konieczności uzyskania nowych orzeczeń. Szczegółowe zasady badań opisane są w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 7 września 2000 roku w sprawie w sprawie badań lekarskich i psychologicznych osób ubiegających się lub posiadających pozwolenie na broń.

Od obowiązku przedstawienia orzeczenia lekarskiego oraz psychologicznego zwolnieni są funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Biura Ochrony Rządu, Straży Granicznej, Służby Celnej, Służby Więziennej oraz funkcjonariuszy innych państwowych formacji uzbrojonych i żołnierzy zawodowych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów posiadają przydzieloną im broń służbową. Inne państwowe formacje uzbrojone to np. Straż Leśna, Straż Ochrony Kolei, Państwowa Straż Łowiecka, Państwowa Straż Rybacka. Do podania o wydanie pozwolenia na

broń należy załączyć zaświadczenie przełożonego o przynależności do jednej ze wskazanych formacji wraz z informacją o tym, że przydzielona jest wnioskodawcy broń służbowa. Nie ma znaczenia rodzaj broni służbowej dla tego, o jaki rodzaj broni dla celów kolekcjonerskich wnioskodawca występuje.

7 W ustawie o broni i amunicji jest jeszcze art. 17 ust 1 i 2 ustawy o broni i amunicji, który określa przypadki, które uzasadniają odmowę wydania pozwolenia na broń. Organ Policji nie ma w tych przypadkach obowiązku odmowy wydania pozwolenia na broń, a jedynie może odmówić wydania pozwolenia na broń w celu kolekcjonerskim.

Zgodnie z art. 17 ust 1 pkt 1 organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, która naruszyła warunki określone w pozwoleniu na broń, o których mowa w art. 10 ust. 7, W art. 10 ust 7 ustawy stwierdza ustawa, że organ Policji może w pozwoleniu na broń ograniczyć lub wykluczyć możliwość jej noszenia, co potwierdza się w legitymacji posiadacza broni. Noszeniem broni jest każdy sposób przemieszczania załadowanej broni przez osobę posiadającą broń (art. 10 ust 9 ustawy o broni i amunicji). Właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, która naruszyła obowiązek rejestracji broni, o którym mowa w art. 13 ust. 1. Zgodnie z art. 13 ust 1 ustawy o broni i amunicji nabywca broni jest obowiązany zarejestrować ją w ciągu 5 dni od dnia nabycia. Właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, która naruszyła obowiązek zawiadomienia o utracie broni, o którym mowa w art. 25. Zgodnie z art. 25 ustawy posiadacz broni w przypadku jej utraty jest zobowiązany niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 24 godzin od chwili stwierdzenia utraty broni, zawiadomić o tym Policję albo Żandarmerię Wojskową. Właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, która naruszyła obowiązek zawiadomienia o zmianie miejsca stałego pobytu, o którym mowa w art. 26. Zgodnie z art. 26 ustawy o broni i amunicji osoba posiadająca pozwolenie na broń lub posiadająca broń podlegającą rejestracji, która nie wymaga pozwolenia na broń, jest obowiązana w razie zmiany miejsca stałego pobytu zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni od dnia zmiany miejsca stałego pobytu, organ Policji właściwy ze względu na nowe miejsce stałego pobytu. Właściwy organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, która naruszyła zasady przechowywania oraz ewidencjonowania broni i amunicji oraz ich noszenia, o których mowa w art. 32. Zgodnie z art. 32 ust 1 ustawy o broni i amunicji broń i amunicję należy przechowywać i nosić w sposób uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionym. Ust 2 art. 32 stanowi delegację ustawową dla określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych zasad i warunków przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji, z uwzględnieniem zabezpieczeń uniemożliwiających dostęp do broni i amunicji osobom trzecim. W oparciu o tą delegację ustawową wydane zostało rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 3 kwietnia 2000 r. w sprawie w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji. Zatem naruszenie przepisów tego rozporządzenia, stanowi także podstawę do odmowy wydania pozwolenia na broń. Wreszcie zgodnie z art. 17 ust 2 ustawy o broni i amunicji organ Policji może odmówić wydania pozwolenia na broń osobie, której cofnięto pozwolenie na broń na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 4. Zgodnie z tym przepisem organ Policji cofa pozwolenie na broń, jeżeli osoba, której takie pozwolenie wydano przemieszcza się z rozładowaną bronią albo nosi broń, znajdując się w stanie po użyciu alkoholu, środka odurzającego lub substancji psychotropowej albo środka zastępczego.

8 Aby uzyskać pozwolenie na broń palną w celu kolekcjonerskim, konieczne jest zdanie egzaminu przed komisją powołaną przez właściwy organ Policji ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz z umiejętności posługiwania się bronią lub wykazanie okoliczności, które uzasadniają zwolnienie z egzaminu.

Od egzaminu zwolnieni są funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Celnej, Biura Ochrony Rządu, Służby Więziennej, funkcjonariusze lub pracownicy innych państwowych formacji uzbrojonych i żołnierze zawodowi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Inne państwowe formacje uzbrojone to np. Straż Leśna, Straż Ochrony Kolei, Państwowa Straż Łowiecka, Państwowa Straż Rybacka. Sprawę ułatwia zaświadczenie od przełożonego o przynależności do jednej z opisanych formacji, które stanowić musi załącznik do podania o pozwolenie na broń. Będzie to, to samo zaświadczenie, o którym wspominałem przy omawianiu zwolnienia z obowiązku przedstawienia badania lekarskiego i psychologicznego (pkt 6).

Przy złożeniu podania o wydanie broni palnej sportowej w celu kolekcjonerskim, osoby posiadające licencję zezwalającą na uprawianie strzelectwa sportowego, zwolnione są z egzaminu. Przepis wprowadzający stanowi o członkach Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego posiadających licencję zezwalającą na uprawianie strzelectwa sportowego, jednak zgodnie z przepisami prawa, członkiem Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego nie może być osoba fizyczna. Zgodnie z art. 8 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie, członkiem polskiego związku sportowego może być klub sportowy, związek sportowy oraz inna osoba prawna, której statut, umowa albo akt założycielski przewiduje prowadzenie działalności w danym sporcie. Do wejścia w życie ustawy o sporcie (16.10.2010 r.), na podstawie ustawy o sporcie kwalifikowanym, członkiem polskiego związku sportowego, jakim jest PZSS mogła być osoba fizyczna (art. 7 ust 3 uchylonej ustawy o sporcie kwalifikowanym). Wraz z wejściem w życie przepisów ustawy o sporcie nie zmieniono przepisu art. 16 ust. 2 ustawy o broni i amunicji. Należy pomimo tego słowa „członkowie Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego” z art. 16 ust 2 ustawy, traktować jako uchylone. Dokumentem dowodzącym posiadanie licencji zezwalającej na uprawianie strzelectwa sportowego jest corocznie wydawana przez Polski Związek Strzelectwa Sportowego plastikowa legitymacja oraz orzeczenie o przyznaniu na ro licencji zawodniczej. Zasady przyznawania i cofania licencji określone są w Regulaminie przyznawania i pozbawiania licencji zawodniczych uprawniających do uczestnictwa we współzawodnictwie sportowym w dyscyplinach wchodzących w skład sportu strzeleckiego. Regulamin uchwalany przez PZSS, możliwy do pobrania ze strony: <http://www.pzss.org.pl/index.php/przepisy>. Skorzystanie ze zwolnienia od egzaminu powoduje jednak to, że ubiegać można się o broń palną opisaną w art. 10 ust 4 pkt 4 tj. broni palnej: a) bocznego zapłonu z lufami gwintowanymi, o kalibrze do 6 mm, b) centralnego zapłonu z lufami gwintowanymi, o kalibrze do 12 mm, c) gładkolufowej, d) przystosowanej do strzelania wyłącznie przy pomocy prochu czarnego (dymnego).

W praktyce pojawiać mogą się również problemy polegające na tym, że patent strzelecki, a w ślad za nim licencja zawodnicza wydawana jest na pistolet, karabin i

strzelbę gładkolufową. Ustawa o broni i amunicji zaś w zakresie broni palnej dla celów sportowych nie rozróżnia pistoletu i karabinu. Dla uniknięcia problemów wskazane jest posiadać patent na pistolet, karabin i strzelbę gładkolufową oraz na taki sam rodzaj broni licencję zawodniczą.

W przypadku złożenia przez członka Polskiego Związku Łowieckiego podania o broń palną myśliwską w celu kolekcjonerskim, korzysta on ze zwolnienia od egzaminu. Dokumentem potwierdzającym członkostwo w PZŁ, będzie stosowna legitymacja.

We wszystkich przypadkach, poza opisanymi powyżej, wnioskodawca w trakcie postępowania administracyjnego o wydanie pozwolenia na broń, będzie zdawał egzamin. Tematykę egzaminu reguluje rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania broni oraz umiejętności posługiwania się bronią. Jak wynika z art. 16 ust 1 ustawy o broni i amunicji oraz §2 ust 1 wskazanego rozporządzenia, egzamin organizuje komendant wojewódzki Policji który prowadzi postępowanie w sprawie wydawania pozwolenia na broń. W praktyce odbywa się to w ten sposób, że wnioskodawca otrzymuje zawiadomienie o egzaminie ze wskazaniem miejsca, daty oraz konieczności uiszczenia opłaty za egzamin, na rachunek bankowy komendy wojewódzkiej Policji. Egzamin składa się z dwóch części: teoretycznej, obejmującej sprawdzenie znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania broni, oraz praktycznej, obejmującej sprawdzenie umiejętności bezpiecznego posługiwania się bronią danego rodzaju. Zakres przedmiotowy teoretycznej części egzaminu obejmuje sprawdzenie znajomości przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji oraz przepisów wydanych na jej podstawie, znajomości przepisów Kodeksu karnego dotyczących przestępstw związanych z bronią. Są to przepisy dotyczące nielegalnego wyrobienia broni, posiadania broni, nielegalnego obrotu bronią oraz nieumyślnej utraty broni (art. 263 kk). Dodatkowo pojawią się na egzaminie pytania z zakresu obrony koniecznej (art. 25 kk) oraz stanu wyższej konieczności (art. 26 kk). Teoretyczną część egzaminu przeprowadza się w formie testu, którego wyniki wpisuje się na karcie egzaminacyjnej. Warunkiem zdania teoretycznej części egzaminu jest udzielenie przez zdającego prawidłowej odpowiedzi na wszystkie pytania. Zakres przedmiotowy praktycznej części egzaminu obejmuje sprawdzenie przestrzegania regulaminu strzelnicy. W praktyce oznacza to sprawdzenie wiedzy z przepisów rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 15 marca 2000 roku w sprawie wzorcowego regulaminu strzelnic. Dalej egzamin obejmuje sprawdzenie umiejętności prawidłowego rozkładania i składania, ładowania amunicją i rozładowywania oraz zabezpieczania i odbezpieczania danej broni, a także postępowania w przypadku jej niesprawności, przeprowadzenie sprawdzianu strzeleckiego z użyciem danego rodzaju broni, z zastrzeżeniem tym, że w przypadku broni dla celów kolekcjonerskich egzaminu strzeleckiego nie przeprowadza się. Komisja może zadawać zdającemu dodatkowe pytania. W omawianym rozporządzeniu nie są opisane szczegółowe kryteria zaliczenia egzaminu praktycznego, poza kryteriami oceny egzaminu strzeleckiego, którego w przypadku pozwolenia na broń w celu kolekcjonerskim nie przeprowadza się. W przypadku niezdania części teoretycznej egzaminu – zdającego nie dopuszcza się do części praktycznej egzaminu. W przypadku niezdania części praktycznej egzaminu – egzamin poprawkowy obejmuje wyłącznie tę część egzaminu. Zdającemu przysługuje jeden egzamin poprawkowy, który przeprowadza się nie wcześniej niż po upływie siedmiu dni od dnia niezdania egzaminu. Opłata za

egzamin do pozwolenia w celu kolekcjonerskim wynosi 1000 zł, opłata za egzamin poprawkowy połowę tej stawki. Niezdanie egzaminu jest obligatoryjną podstawą do odmowy wydania pozwolenia na broń (art. 17 ust 3 ustawy o broni i amunicji). Niezdanie egzaminu poprawkowego powoduje odmowę wydania pozwolenia na broń, jednak nie wyłącza możliwości ponownego złożenia pozwolenia na broń.

Obserwacja praktyki działania wydziałów postępowań administracyjnych, prowadzi do przekonania, że wezwanie na egzamin oznacza, że organ administracji uznaje za spełnione wszystkie inne kryteria wydania pozwolenia na broń. W przypadku gdy organ ma powody odmowy wydania pozwolenia na broń, opisane w przepisach prawa, egzamin nie jest organizowany i bez jego prowadzenia wydawana jest decyzja odmowna.

9 Po spełnieniu kryteriów opisanych powyżej, organ Policji musi wydać pozwolenie na broń. Pozwolenie na broń wydawane jest w drodze decyzji administracyjnej, w której określa się cel, w jakim zostało wydane oraz rodzaj i liczbę egzemplarzy broni (art. 12 ust 1 ustawy o broni i amunicji). Osią sporu, który nie został moim zdaniem jasno i poprawnie rozstrzygnięty, jest liczba egzemplarzy broni. Organy Policji przypisują sobie prawo do określenia tej liczby, pomijam jednak rozważania w tym zakresie. Praktyka jest zwykle taka, że wnioskodawca składa podanie o określoną przez siebie liczbę egzemplarzy broni. Policjant prowadzący postępowanie zwykle informuje, że na taką ilość się zgodzi, albo się nie zgodzi. Na terenie kraju obserwuję, że udaje się uzyskać porozumienie pomiędzy organami Policji, a wnioskodawcami, co do ilości egzemplarzy broni. Wydawane są pozwolenia na 10, 30 egzemplarzy broni, bez większych problemów. Czasami na znacznie większe ilości, wszak chodzi o kolekcjonerstwo broni palnej. Oczywiście zdarzają się wynaturzenia, że policjant prowadzący sprawę proponuje 1 (jeden) egzemplarz broni w celu kolekcjonerskim. Zwykle jednak po wskazaniu, że zgodnie ze słownikiem języka polskiego, kolekcja oznacza zbiór przedmiotów jednego rodzaju, gromadzonych przez kogoś, rozsądek powraca na swoje miejsce.

Poprawnie brzmiąca decyzja powinna mieć następującej treści sentencję: wydaje (tu dane wnioskodawcy) pozwolenie na broń w celu kolekcjonerskim na (tu ilość) egzemplarzy broni w postaci (tu wskazanie rodzajów broni). Wskazanie rodzajów broni może nastąpić przez wskazanie np. broni palnej sportowej, może to być bardziej szczegółowo opisane przez przytoczenie zapisów ustawy np.: bocznego zapłonu z lufami gwintowanymi, o kalibrze do 6 mm. Dość często zdarzają się decyzje nie określające rodzaju broni, a brzmiące tak: wydaje (tu dane wnioskodawcy) pozwolenie na broń w celu kolekcjonerskim. Nie określenie w decyzji o wydaniu pozwolenia na broń, rodzaju broni jest naruszeniem art. 12 ust 1 ustawy o broni i amunicji. Ustawa wyraźnie wymaga trzech elementów decyzji: celu (np. kolekcjonerski) ilości oraz rodzaju broni. Rodzaje broni opisane są w art. 10 ust 4 pkt od 1 do 4 ustawy o broni i amunicji.

10 Pozwolenie na broń palną w celu kolekcjonerskim z istoty rzeczy jest pozwoleniem o najszerszym zakresie przedmiotowym. Zgodnie bowiem z art. 10 ust 4 pkt 7 ustawy o broni i amunicji pozwolenie na broń w celu kolekcjonerskim uprawnia do posiadania broni i amunicji właściwej dla każdego innego celu posiadania broń. W ramach tego pozwolenia można uzyskać prawo do posiadania broni palnej bojowej, gazowej, alarmowej w postaci pistoletów lub rewolwerów

centralnego zapłonu o kalibrach od 6 mm do 12 mm, przedmiotów przeznaczonych do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej o średniej wartości prądu w obwodzie przekraczającej 10 mA, miotaczy gazu obezwładniającego; pistoletów sygnałowych, broni dopuszczonej do wykonywania polowań; broni palnej sportowej bocznego zapłonu z lufami gwintowanymi, o kalibrze do 6 mm, broni palnej sportowej centralnego zapłonu z lufami gwintowanymi, o kalibrze do 12 mm, broni palnej sportowej gładkolufowej, broni palnej sportowej przystosowanej do strzelania wyłącznie przy pomocy prochu czarnego (dymnego).

Redakcja przepisów ustawy o broni i amunicji pozwana na odpowiedzialne twierdzenie, że dla celów kolekcjonerskich możliwe jest także posiadanie pistoletów maszynowych w kalibrze od 6 mm do 12 mm oraz karabinków samoczynnych w kalibrze od 5,45 mm do 7,62 mm. W praktyce dochodzi do sprzeciwu Komendy Głównej Policji, która twierdzi, że ten rodzaj broni samoczynnej jest wyłączony z możliwości posiadania przez osoby fizyczne. Twierdzenie to nie znajduje uzasadnienia w przepisach prawa zarówno krajowego jak i unijnego. W prawodawstwie unijnym istnieje Dyrektywa Rady z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (91/477/EWG). Dyrektywa przyjmuje podział broni na kategorie A, B, C, D. Do kategorii A zaliczona jest broń samoczynna i kategoria A wyłączona jest z posiadania przez osoby cywilne. W dyrektywie jednak jest przepis art. 2 ust 2 który stanowi, że dyrektywa nie ma zastosowania do nabywania ani posiadania broni i amunicji, zgodnie z prawem krajowym, przez kolekcjonerów i jednostki zajmujące się kulturalnymi i historycznymi aspektami broni. Oczywiście prawo krajowe może uregulować to odmiennie, jednak polskie prawo tego nie czyni. Są komendanci wojewódzcy Policji, którzy stosują należycie przepisy prawa. Przykładowo Komendant Wojewódzki Policji w Kielcach wydaje pozwolenia na broń dla celów kolekcjonerskich w postaci pistoletów maszynowych w kalibrze od 6 mm do 12 mm oraz karabinków samoczynnych w kalibrze od 5,45 mm do 7,62 mm i decyzje wydane przez tego Komendanta zostały przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uznane za zgodne z prawem. Spór zostanie niebawem rozstrzygnięty przez Naczelny Sąd Administracyjny i należy pozostawać w nadziei, najwyższa instancja sądownictwa administracyjnego pozostanie po stronie prawa, a nie oczekiwać KGP.

W dniu 10 lipca 2014 roku Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (w sprawie II Sa/Wa 485/14) wydał wyrok, w którym oddalił skargę na decyzję w przedmiocie odmowy wydania zaświadczenia uprawniającego do nabycia karabinka samoczynnego. W ustnych motywach wyroku Sąd ten wskazał, że przepis art. 10 ust 5 pkt 1 ustawy o broni i amunicji jest przepisem szczególnym, wyłączającym działanie w zakresie w nim opisanym, przepisu art. 10 ust 4 pkt 7 w zw. z art. 10 ust 4 pkt 2 lit e ustawy o broni i amunicji. Wyrok ten nie jest prawomocny, a sprawa zapewne stanie się przedmiotem rozstrzygnięcia przez Naczelny Sąd Administracyjny.

11 Stowarzyszenie o charakterze kolekcjonerskim działać musi na podstawie ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 roku Prawo o stowarzyszeniach. W przepisach tej ustawy opisane są dwa rodzaje stowarzyszeń, tj. stowarzyszenie o osobowości prawnej wpisane do KRS oraz stowarzyszenie zwykłe nieposiadające osobowości prawnej, jako uproszczona forma stowarzyszenia. Stowarzyszenie posiadające osobowość prawną zakładane jest przez co najmniej 15 osób, które uchwalają statut, wybierają

komitet założycielski, który dokonuje wpisu stowarzyszenia do Krajowego Rejestru Sądowego. Z chwilą wpisu stowarzyszenia do KRS uzyskuje ono osobowość prawną i może działać w obrocie prawnym. Statut stowarzyszenia musi określać w szczególności nazwę stowarzyszenia, odróżniającą je od innych stowarzyszeń, organizacji i instytucji, teren działania i siedzibę stowarzyszenia, cele i sposoby ich realizacji, sposób nabywania i utraty członkostwa, przyczyny utraty członkostwa oraz prawa i obowiązki członków, władze stowarzyszenia, tryb dokonywania ich wyboru, uzupełniania składu oraz ich kompetencje, sposób reprezentowania stowarzyszenia oraz zaciągania zobowiązań majątkowych, a także warunki ważności jego uchwał.

O charakterze kolekcjonerskim stowarzyszenia decydują zapisy statutowe. W przypadku stowarzyszenia o charakterze kolekcjonerskim za poprawną redakcję celów nadających stowarzyszeniu charakter kolekcjonerki można uznać następujący zapis statutu: *Cele Stowarzyszenia obejmują zadania w zakresie kolekcjonerstwa broni palnej, rozpowszechniania kolekcjonerstwa broni palnej wśród mieszkańców Rzeczypospolitej. Rozsądne jest dodanie w statucie stowarzyszenie ogólnej deklaracji, że Stowarzyszenie jest stowarzyszeniem o charakterze kolekcjonerskim w rozumieniu przepisów o broni i amunicji, a w szczególności w rozumieniu art. 10 ust. 3 pkt 5 ustawy o broni i amunicji.* W Statucie należy określić również sposoby realizacji celów stowarzyszenia. W przypadku stowarzyszenia o charakterze kolekcjonerskim za poprawną redakcję sposobów realizacji celów nadających stowarzyszeniu charakter kolekcjonerki można uznać następujący zapis statutu: *organizowanie wystaw broni, wystaw kolekcji broni, w tym kolekcji broni palnej członków stowarzyszenia; zapewnianie możliwości realizacji kolekcjonerstwa broni palnej, w szczególności przez szerzenie wszelkiej wiedzy o broni palnej, o bezpiecznym obchodzeniu się z bronią palną; organizowanie spotkań kolekcjonerów broni palnej, dla rozwoju kolekcjonerstwa broni palnej i integracji środowisk kolekcjonerów broni palnej.*

Stowarzyszenie zwykle zakładają co najmniej 3 osoby, które uchwalają regulamin działalności stowarzyszenia określając w szczególności jego nazwę, cel, teren i środki działania, siedzibę oraz przedstawiciela reprezentującego stowarzyszenie. Stowarzyszenia zwykłego nie rejestruje się w Krajowym Rejestrze Sądowym. Jedynie o utworzeniu stowarzyszenia zwykłego jego założyciele informują na piśmie właściwy, ze względu na przyszłą siedzibę stowarzyszenia, organ nadzorujący, którym jest właściwy starosta (prezydent miasta na prawach powiatu).

W praktyce w postępowaniach administracyjnych badana jest działalność kolekcjonerska stowarzyszenia. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6.05.2014 r. (sygn. akt II SA/Wa 1286/13), sąd ten słusznie stwierdza: *„do kompetencji organów Policji nie należy ocena działalności danego stowarzyszenia. Ustawa z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o Stowarzyszeniach nie przewiduje prawa organów Policji do nadzoru w działalność stowarzyszeń. Zatem, skoro dane stowarzyszenie zostało zgodnie z prawem zarejestrowane, ma prawo wykonywać działalność wskazaną w swoich statutowych celach. Wynika to jasno z art. 2 i art. 10 Prawa o stowarzyszeniach. Organ rejestrujący nie może zarejestrować stowarzyszenia, którego cele działania, wskazane w statucie, były by niezgodne z prawem. Zatem skoro stowarzyszenie legitymuje się zarejestrowaną formalnie działalnością kolekcjonerską broni, to członkostwo w takim stowarzyszeniu stanowi o realizacji przez stronę art. 10 ust. 3 pkt 5 ustawy o broni i amunicji, zaś organ policji*

nie jest uprawniony do badania czy przyznanie przez organ rejestrowy, na podstawie danych statutowych, danemu stowarzyszeniu prawa do działalności kolekcjonerskiej w zakresie broni zostało prawidłowo nadane. Organ Policji nie jest organem nadzorczym nad stowarzyszeniami w rozumieniu przepisów Prawa o stowarzyszeniach, wskazanych w rozdziale 3 – Nadzór nad stowarzyszeniami. (...) Zatem przeprowadzone w niniejszej sprawie szczegółowe badanie działalności przedmiotowego Stowarzyszenia [...] pod kątem opisu jego działalności, oceny czy stowarzyszenie to posiada sukcesy w działalności kolekcjonerskiej broni, czy też dopiero stawia na tej niwie pierwsze kroki, narusza podstawowe zasady Prawa o stowarzyszeniach i wpływa poniekąd na niezależność Stowarzyszenia oraz uzurpuje przyznanie organom Policji pozaprawnych uprawnień nadzorczych.” W tym wyroku Sąd stwierdza, że organ Policji powinien „ustalić czy Stowarzyszenie [...] legitymuje się, potwierdzoną rejestracją tego stowarzyszenia, dokonaną zgodnie z Prawem o stowarzyszeniach i czy w jego celach działania znajduje się działalność kolekcjonerska broni. To są najważniejsze przesłanki do zbadania w tej sprawie.” W konsekwencji jeżeli faktycznie statut stowarzyszenia działalność kolekcjonerską przewiduje, to zgodnie z treścią art. 10 ust. 3 pkt 5 ustawy o broni i amunicji, członkostwo strony w takim stowarzyszeniu, daje jej prawo do zezwolenia na posiadanie broni do celów kolekcjonerskich.

Zakładając rzeczywisty zamiar utworzenia stowarzyszenia o charakterze kolekcjonerskim, ta działalność musi mieć jakiś praktyczny wymiar. Będzie to organizowanie wystaw broni, spotkań kolekcjonerów. Moim zdaniem należy te praktyczne przejawy działalności stowarzyszenia w postępowaniach administracyjnych prezentować. Będzie to np. dokumentacja fotograficzna, artykuły członków stowarzyszenia o charakterze kolekcjonerskim itp. Nie będzie to w żaden sposób wykonanie obowiązku wynikającego z przepisów prawa. Oczywiście pojawi się problem jak wykazać działalność kolekcjonerską stowarzyszenia, które dopiero powstało. Tą kwestię również przesądził sąd administracyjny wskazując, w uzasadnieniu powyżej cytowanego wyroku: „Zagadnienie czy Stowarzyszenie dopiero rozpoczyna działalność kolekcjonerską w zakresie broni, czy też jest już w takiej działalności zaangażowane od wielu lat, nie ma dla niniejszej sprawy żadnego znaczenia. Art. 10 ust. 3 pkt 5 ustawy o broni i amunicji jest w tym przedmiocie jasny. Ustawodawca mimo zasady reglamentowania dostępu do broni, nie określił w zakresie kolekcjonowania broni palnej, żadnych dodatkowych kryterium ani w ustawie o broni i amunicji, ani w Prawie o stowarzyszeniach. Nadto rozumienie powyższego przepisu w sposób dalece restrykcyjny, jak to czyni organ w niniejszej sprawie, prowadziło by wprost do niemożności powstania nowych stowarzyszeń o charakterze kolekcjonerskim w zakresie broni.”

Wielokrotnie spotkałem się z przypadkami, że prezentuje się organom Policji zbiory członków stowarzyszenia broni bez pozwoleń, broni białej, dokumentując w ten sposób kolekcjonerskie zainteresowania bronią palną. Takie współdziałanie z organami Policji moim zdaniem przynosi skutek pozytywny. Stowarzyszenia utralają się w świadomości policjantów stosujących przepisy, budowany jest pozytywny obraz posiadaczy broni palnej. Dla odbudowania kultury posiadania broni palnej, niezbędne jest budowanie zgody społecznej pomiędzy organami Policji, a posiadaczami broni palnej. Doświadczenie poucza, że w wielu przypadkach to się udaje. Z drugiej strony wynaturzeniem będzie oczekiwanie od członków nowopowstających stowarzyszeń kolekcjonerskich, kolekcji broni np. czarnopolowej czy innego wykazywania

zainteresowania bronią palną, co do której przecież istnieje obowiązek posiadania pozwolenia na posiadanie.

Do podania na broń każdy wnioskodawca powinien dołączyć zaświadczenie dowodzące członkostwa w stowarzyszeniu. Zaświadczenie powinno być podpisane zgodnie z zasadami reprezentacji opisanymi w statucie stowarzyszenia lub regulaminie w przypadku stowarzyszeń zwykłych. Do zaświadczenia należy dołączyć także odpis z Krajowego Rejestru Sądowego oraz statut stowarzyszenia. Warto pobrać z sądu rejestrowego, poświadczony za zgodność z oryginałem statut stowarzyszenia i takim egzemplarzem posługiwać się. Na takim statucie znajdują się sądowe pieczęcie poświadczające zgodność dokumentu z oryginałem znajdującym się w aktach rejestrowych. W przypadku stowarzyszeń zwykłych, niezbędny będzie regulamin oraz dokument ze zgłoszenia stowarzyszenia właściwemu staroście (prezydentowi miasta na prawach powiatu). Można dodać opinię, czy opis działalności stowarzyszenia, z uwzględnieniem działalności i osiągnięć wnioskodawcy, także podpisany przez władze stowarzyszenia i zgodnie z zasadami reprezentacji.

12 W toku postępowań administracyjnych nie występują zasadnicze problemy ze stosowaniem przepisów prawa. Obserwuję systematyczne doskonalenie praktyki stosowania przepisów ustawy o broni i amunicji. Komenda Główna Policji mimo czasami słusznej krytyki jej poczynań, co od zasady stosuje należycie przepisy prawa w zakresie pozwolenia na broń w celu kolekcjonerskim. Przejawia się to przede wszystkim w uchylaniu niezgodnych z prawem orzeczeń komendantów wojewódzkich.

Istotnym problemem jest czas trwania postępowań administracyjnych. Kodeks postępowania administracyjnego jako naczelną zasadę postępowania administracyjnego uznaje, że *Organy administracji publicznej powinny działać w sprawie wnikliwie i szybko*, a sprawy powinny być załatwiane bez zbędnej zwłoki. W sprawach w których wymagane jest prowadzenie postępowania wyjaśniającego, załatwienie sprawy powinno nastąpić nie później niż w ciągu miesiąca, a sprawy szczególnie skomplikowanej – nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia wszczęcia postępowania. Niechlubnym przykładem jest Komenda Wojewódzka Policji w Katowicach, gdzie rekordowy czas trwania postępowania o wydanie pozwolenia na broń w celu kolekcjonerskim trwał aż 526 dni.

13 Opłaty związane z uzyskaniem pozwolenia na broń w celu kolekcjonerskim nie są niskie. Złożenie podania poprzedzone musi być badaniem lekarskim i psychologicznym. Koszt obu to suma około 400 złotych. Podanie o wydanie pozwolenia na broń wymaga uiszczenia opłaty skarbowej, która wynosi 242 zł. Egzamin ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz z umiejętności posługiwania się tą bronią, kosztuje 1000 zł, ewentualna poprawka kolejne 500 zł. Analizując przepisy prawa i koszty związane z uzyskaniem pozwolenia na broń, pozwolenie na broń w celu kolekcjonerskim jest najtańszą formą uzyskania pozwolenia na broń dla funkcjonariuszy wszelkich uzbrojonych służb oraz dla żołnierzy. W takim przypadku koszty to jedynie opłata skarbową za 242 zł. Po uzyskaniu pozwolenia na broń uiszczana jest również opłata skarbową za 17 zł, od każdego zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni i amunicji do niej.

14 Broń palna posiadana w celu kolekcjonerskim może być wykorzystywana na strzelnicy. W oparciu o zaświadczenie uprawniające do nabycia broni, można nabyć łącznie z bronią także amunicję do tej broni. W oparciu o legitymację posiadacza broni, w której zarejestrowana jest broń palna w celu kolekcjonerskim, można nabywać amunicję do tej broni. Art. 14 ustawy o broni i amunicji, nie czyni tu żadnego wyjątku. Wzór zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni i amunicji oraz wzór legitymacji posiadacza broni, określone w przepisach rozporządzenia z dnia 21 marca 2013 roku Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie wzorów legitymacji posiadacza broni, zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni, legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, świadectwa broni oraz karty rejestracyjnej broni, nie nasuwają jakichkolwiek wątpliwości. Kolejnym argumentem jest redakcja art. 10 ust 6 pkt 4 ustawy o broni i amunicji. Zgodnie z tym przepisem *Zabronione jest posiadanie amunicji szczególnie niebezpiecznej w postaci: amunicji wytworzonej niefabrycznie, w tym także takiej, do której wytworzenia wykorzystywane są fabrycznie nowe elementy amunicji, z wyłączeniem amunicji wytwarzanej na własny użytek przez osoby posiadające pozwolenie na broń myśliwską, sportową lub kolekcjonerską*. Przepis prawa zatem jednoznacznie stanowi o amunicji wytwarzanej na własny użytek, innymi słowy dla używania własnego, używania przez kolekcjonera. Używanie amunicji polega na strzelaniu z niej, to oczywiste. Tak jak oczywiste jest, że z amunicji wytworzonej do broni sportowej czy myśliwskiej można strzelać na strzelnicy, tak samo oczywiste jest, że z amunicji wytworzonej do broni kolekcjonerskim można strzelać na strzelnicach, ustawa nie dokonuje rozróżnienia. Aby zachować racjonalność ustawy, która dopuszcza nabywanie amunicji oraz wytwarzanie amunicji na własny użytek przez osoby posiadające pozwolenie na broń w celu kolekcjonerskim należy uznać, że ustawa dopuszcza używanie broni kolekcjonerskiej na strzelnicach.

Broń palną posiadaną w celu kolekcjonerskim można przenosić, zatem przenosić także na strzelnicę. Art. 10 ust 8 ustawy wprowadza zakaz noszenia broni kolekcjonerskiej, przy czym noszenie oznacza, zgodnie z art. 10 ust 9 ustawy *każdy sposób przemieszczania załadowanej broni przez osobę posiadającą broń*.

Z ustawy o broni i amunicji jednoznacznie wynika, że z broni palnej posiadanej w celu kolekcjonerskim można używać, czyli strzelać na strzelnicach. Okoliczność tą podkreślam, albowiem dochodzą mnie sygnały, że w niektórych Wydziałach Postępowań Administracyjnych prezentuje się stanowisko, że broni palnej nie można na strzelnicy używać. Policjanci twierdzą, że nielegalne jest używania takiej broni na zawodach strzeleckich. To twierdzenie nie wynika z przepisów prawa. Zgodnie z art. 10b ust 1 ustawy o broni i amunicji: *Uprawianie sportów o charakterze strzeleckim wymaga posiadania odpowiednich kwalifikacji potwierdzonych stosownym dokumentem oraz przestrzegania zasad bezpieczeństwa obowiązujących w tych sportach*. Dokumentem tym jest patent strzelecki. Żaden przepis prawa nie określa, że we współzawodnictwie sportowym można uczestniczyć korzystając jedynie z broni palnej zarejestrowanej w celu sportowym. Przepisy prawa pozwalają na uczestnictwo w sporcie strzeleckim tym osobom, które posiadają patent strzelecki, a zatem przepis posługuje się kryterium podmiotowym. Przepis ustawy o broni i amunicji, nie posługuje się kryterium przedmiotowym, dla określenia z jakiego rodzaju broni można korzystać na zawodach. Art. 10 ust 4 pkt 4 ustawy określa jedynie jaką broń można posiadać w oparciu o pozwolenie na broń w celu sportowym i nie ma to związku z konkretną bronią, która może lub nie może być używana na zawodach. Jednocześnie

nie istnieje przepis wyłączający możliwość korzystania na zawodach z broni palnej zarejestrowanej w innym celu niż sportowy.

15 Pozwolenie na broń dla celów kolekcjonerskim z uwagi na to, że określa się w nim liczbę egzemplarzy broni, jest pozwoleniem o określonej *pojemności*. W przypadku wyczerpania limitu egzemplarzy broni, istnieje możliwość zmiany decyzji o pozwoleniu na broń w zakresie liczby egzemplarzy broni. Zgodnie z art. 155 kpa *Decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie za zgodą strony uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony; przepis art. 154§2 stosuje się odpowiednio*. Po pierwsze decyzja nie może być zmieniona inaczej niż na wniosek strony. Organ Policji nie może w oparciu o art. 155 samodzielnie zmienić decyzji o pozwoleniu na broń. Za zmianą decyzji przemawiać musi interes społeczny lub słuszny interes strony. Mamy tu do czynienia z alternatywą. Nie musi być zatem tak, że musi istnieć interes społeczny i interes strony. Wystarczające jest wystąpienie jednej z tych przesłanek. Inaczej mówiąc, nie można odmówić zmiany decyzji gdy organ uzna, że nie przemawia za tym interes społeczny lub nie występuje interes społeczny, a strona wykaże, że za tym przemawia jej interes. Słusznym interesem strony jest np. chęć dalszego rozbudowywania kolekcji broni palnej. Moim zdaniem jest to wystarczająca przesłanka do tego, aby nastąpiła zmiana decyzji w zakresie liczby egzemplarzy broni. Decyzja może być zmieniona tylko wówczas gdy w chwili wydania i w chwili zmiany decyzji obowiązuje ten sam stan prawny – niezmienną ustawą w zakresie przesłanek wydania pozwolenia na broń. W przypadku osób, które uzyskały pozwolenie na broń w celu kolekcjonerskim przed dniem 11 marca 2011 roku, nie istnieje możliwość zmiany decyzji w trybie art. 155 kpa. Dla uzyskania większej liczby egzemplarzy broni konieczne jest wystąpienie o wydanie kolejnego pozwolenia na broń w celu kolekcjonerskim.

Wraz z podaniem o zmianę decyzji pozwolenie na broń w celu kolekcjonerskim, w trybie art. 155 kpa, nie trzeba przedkładać aktualnych orzeczeń lekarskiego i psychologicznego. Sprawa toczy się cały czas w tym samym postępowaniu administracyjnym, w którym orzeczenia zostały przedłożone. Wraz z podaniem o zmianę decyzji pozwolenie na broń w celu kolekcjonerskim, w trybie art. 155 kpa, nie trzeba uiszczać ponownie opłaty skarbowej za 242 zł, jak za wydanie pozwolenia na broń. Aktualnie KGP rozpowszechnia do komend wojewódzkich pismo zawierające pogląd przeciwny. Analiza przepisów ustawy o opłacie skarbowej, nasuwa przekonanie przeciwne. Decyzja o zmianie decyzji pozwolenie na broń, wydana w oparciu o przepis art. 155 kpa, nie jest pozwoleniem na broń. Nie istnieje coś takiego jak pozwolenie na określoną ilość egzemplarzy broni. Pozwolenie na broń jest jedną decyzją, której jednym z elementów jest określenie liczby egzemplarzy broni (art. 12 ust 1 ustawy o broni i amunicji). Zmiana decyzji co do liczby egzemplarzy broni jest zmianą tego samego pozwolenia na broń – zmianą decyzji, a nie przyznaniem kolejnego pozwolenia na posiadanie zwiększonej liczby egzemplarzy broni. Przepisy prawa nakazują uiszczać opłatę skarbową od pozwolenia, zatem od decyzji o wydaniu pozwolenia na broń. W konsekwencji nie należy płacić opłaty skarbowej od wniosku o zmianę decyzji, składanego w oparciu o art. 155 kpa.

W przypadku gdyby organ Policji domagał się jednak uiszczenia opłaty skarbowej w razie złożenia podania o zmianę z art. 155 kpa, to należy tą opłatę uiścić.

Prowadzenie korespondencji w tej sprawie z organem Policji jest bezprzedmiotowe. Po uiszczeniu opłaty należy jednak niezwłocznie złożyć wniosek do właściwej gminy o stwierdzenie nadpłaty opłaty skarbowej. Do wniosku załączyć trzeba decyzję o udzieleniu pozwolenia na broń, opłatę skarbową uiszczoną od tej decyzji, podanie o zmianę decyzji w trybie art. 155 kpa, dowód uiszczenia opłaty za 242 zł i ewentualnie pismo organu Policji, w którym organ domaga się uiszczenia opłaty skarbowej. Jako uzasadnienie wniosku o stwierdzenie nadpłaty, należy przytoczyć powyższą argumentację. Po stwierdzeniu nadpłaty zostanie ona zwrócona na rachunek bankowy, z którego została uiszczona.

16 Nie sposób w krótkim tekście omówić całej problematyki związanej z pozwoleniem na broń w celu kolekcjonerskim. Proszę powyższy tekst traktować jako zachętę i dowód tego, że pozwolenie na broń w celu kolekcjonerskim jest w zasięgu praworządnego, zdrowego i zdeterminowanego w osiągnięciu celów Polaka. W razie konkretnych pytań, możliwy jest kontakt ze mną drogą email: andrzej@turczyn.pl